

[Elämä oli joskus hyvä...](#)

Hei, ajattelin kertoa omasta elämästäni...

Elikäs olen joskus ollut normaali ihminen, mutta en enää! Elin ensimmäiset 7 vuotta normaalisti, kävin koulua, normaalit arvosanat ja mukava perhe. Sitten kävi jotain. Menetin melkein koko perheeni ja melkein kuolin itsekin. Minulle jäi ainuastaan kuva ja kissani, olin saanut sen päivää ennen. Olin 8, mutta paljon viisaampi kuin muut. Sen takia tiesin mitä kävisi... Olin 8-vuotias orpo lastenkodissa, ainuana ystävänäni kissa. Se koitettiin viedä minulta... Osaatte varmaan ajatella mitä käy kun on harrastanut kuutta taistelulajia ja paras kaikissa sen ikäsistä. En antanut sen tapahtua ja hakkasin sen sossun. Hänelle ei pahasti käynyt, mutta hermoihin kun osasin iskeä niin ei paljoon pystynyt. Joten minun annettiin pitää se, koska tiedettiin mennessydestä ja olisin tappanut itseni ilman sitä kissaa.

Sain sijaiskodin kun olin 10v. Minulla oli yksi ongelma... En kuullut, olin kuuro ja senkin takia masentunut. Siitähän vuosisadan uutinen syntyi. Minua käytettiin hyväksi. Ymmärrätte varmaan. Minua hyväiltiin seksuaalialueelta ja kerroin siitä kyyneleet silmissä opettajalleni... Hän nousi tuolistaan ja käveli kansliaan puhui rehtorin kanssa jne. Sillä aikaa viilsin ranteeni auki. Hän tuli takaisin ja näki minut huusi apua ja peitti ranteeni pyyhkeellä. Se oli ensimmäinen kerta kun minut otettiin tosissaan 2 vuoteen. Sitä tunnetta en edes muistanut.

Jouduin takaisin lastenkotiin, mutta ei kauvan kulunut, kun näin opettajani ovella. Hän sanoi minulle "sinulle ei tehdä enään mitään pahaa koskaan". Seuraavana päivänä minä muutin hänen luokseen. Hän on kohdellut minua hyvin ja minä pidän häntä isänäni. Hän ja kissa on minulle koko elämäni! Siinä on minun tarinani.